

РЕШЕНИЕ

№ 737

гр. София, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20231001000786 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 24.07.2023 г. на ищеца община Монтана против решението от 28.06.2023 г. по търг. дело № 68/2022 г. на Окръжен съд – гр. Монтана, с което:

- са отхвърлени предявените срещу ответниците „Мир – 8“ АД /в несъстоятелност/, „Мир БГ“ АД, „Мир – Ж“ ЕООД, „Мир – П“ ЕООД, „Фургони“ ЕООД и „Мир – БРВ“ ЕООД искове по чл. 216 ДОПК за обявяване за недействителна спрямо ищеца на съдебната спогодба по протокол от 13.01.2022 г. по т.д. № 243/2020 г. на Окръжен съд – Монтана, сключена между ответниците;
- ищецът е осъден да заплати на ответника „Мир – БРВ“ ЕООД съдебни разноски в размер на 10 000 лв.

В жалбата се твърди, че неправилно и необосновано МОС е приел, че искът по чл. 216 ДОПК е неоснователен, тъй като процесната съдебна спогодба не представлявала безвъзмездна сделка /чл. 216, ал. 1, т. 1 ДОПК/, нито била сключена с намерение за увреждане на ищеца /чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК/. Не било взето предвид, че представените актове за установяване на публични общински вземания касаят задължения по ЗМДТ, които са възникнали в предходен период и съответният длъжник е знаел за тях, тъй като е подал декларация по чл. 14 ЗМДТ. Твърди се, че поради това предоговорните отношения по

сключване на процесната спогодба не предхождали възникването на публичните задължения и не опровергавали наличието на намерение за увреждане. Сочи се, че не били обсъдени всички установени факти по делото, измежду които и това, че по силата на спогодбата ответникът „МИР – БРВ“ ЕООД е запазил поземлен имот с идентификатор 48489.5.325, който бил единственият имот без задължения по ЗМДТ. Твърди се, че неправилно бил определен и моментът, към който се преценява наличието на намерение за увреждане от ответниците, който момент бил одобряването на спогодбата от съда. Неправилно било прието, че невписването на исковата молба по т.д. № 67/2015 г. на ОС Монтана не било от значение за действието на решението по отменителния иск, тъй като ответниците „Мир – П“ ЕООД, Мир – Ж“ ЕООД и „Фургони“ ЕООД не били трети добросъвестни лица, предвид тяхната свързаност с „Мир 8“ АД. Не било преценено и, че към момента на предявяване на отменителния иск /20.10.2010 г./ апортните вноски са били вписани по партидите в ТР на „Мир – П“ ЕООД, Мир – Ж“ ЕООД и „Фургони“ ЕООД, поради което искът е следвало да се насочи и срещу тях съобразно постановките на ТР № 2/9.07.2019 г. на ВКС – ОСГТК. Това, наред с изтеклата придобивна давност в полза на същите дружества, водело до неоснователност на претенцията по чл. 108 ЗС. Неправилно била отхвърлена и евентуалната хипотеза на чл. 216, ал. 1, т. 1 ДОПК.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да уважи предявения иск, както и да му присъди направените разноски по делото.

Въззиваемият „Мир – 8“ АД /в несъстоятелност/ – ответник по иска – чрез синдика на дружеството оспорва жалбата.

Въззиваемите „Мир БГ“ АД, „Мир – Ж“ ЕООД, „Мир – П“ ЕООД, „Фургони“ ЕООД и „Мир – БРВ“ ЕООД – ответници по иска – чрез процесуалния им представител оспорват жалбата. Претендират разноски.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивните жалби пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима. Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите на обжалваното решение, поради което и на осн. чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СГС. Наведените във въззивната жалба доводи повтарят част от същите аргументи, които вече са били изтъкнати в първата инстанция, на които в обжалваното решение е даден отговор. Независимо от това следва да се добави и следното:

1. Не е спорно между страните, а това следва и от събраните доказателства, че: **1)** с

решение от 7.01.2009 г. по т.д. № 158/2008 г. на Окръжен съд – Монтана, обявено в ТР на 13.01.2009 г., на осн. чл. 632 ТЗ по искане на длъжника „Мир 8“ АД е открито производство по несъстоятелност на дружеството, дружеството е обявено в несъстоятелност и производството е спряно, като е допуснато налагане на възбрана и заповест върху имуществото на дружеството, което е отразено в ТР като налагане на обща възбрана и заповест; **2)** впоследствие това решение е било обезсилено с решение от 3.07.2009 г. по т.д. № 372/2009 г. на САС, като делото е върнато за ново разглеждане на друг състав на същия съд; **3)** при новото разглеждане с решение от 19.10.2009 г. по т.д. № 148/2009 г. на Окръжен съд – Монтана, обявено в ТР на 28.10.2009 г., на осн. чл. 632 ТЗ отново е открито производство по несъстоятелност на дружеството с начална дата на неплатежоспособност 1.01.2008 г., дружеството е обявено в несъстоятелност и производството е спряно, като впоследствие е възобновено с решение от 4.01.2011 г.; **4)** с обявяването на решението от 19.10.2009 г. в ТР на 28.10.2009 г. е заличена вписаната въз основа на предходното решение от 7.01.2009 г. на МОС обща възбрана и заповест, като нова не е вписана; **5)** на **19.10.2010 г.** е била подадена по пощата искова молба, по която е образувано т.д. № 33/2011 г. на ОС Монтана, с която кредиторът „Майнинг“ ООД е предявил срещу „Мир 8“ АД, „Мир БГ“ АД и С. Ц. Ц. иски по чл. 647 ТЗ и чл. 135 ЗЗД, част от които са насочени срещу направена от „Мир 8“ АД непарична вноска /учредителен апорт/ в капитала на „Мир БГ“ АД, вписана в ТР на 21.03.2007 г., с предмет недвижими имоти в гр. Монтана и движими вещи на обща стойност 16 391 602 лв., срещу която са записани 495 бр. акции на приносител с номинална стойност 100 лв. за акция; **6)** исковата молба не е била вписана в имотния регистър; **7)** с решение от 10.02.2012 г. по т.д. № 33/2011 г. на ОС Монтана исковите по чл. 647 ТЗ са били отхвърлени; **8)** с решение от 19.02.2015 г. на САС е обезсилено решението от 10.02.2012 г. на МОС, като делото е върнато за ново разглеждане на същия съд с указания за конституиране като съищец на синдика на „Мир 8“ АД; **9)** при новото разглеждане е било образувано т.д. № 67/2015 г. на МОС, в хода на което е конституиран като съищец синдикът на „Мир 8“ АД, а с определение от 28.09.2016 г. е допуснато заместване на първоначалния ищец „Майнинг“ ООД с цесионера „Мир Монтана“ ЕООД; **10)** с решение от 7.12.2017 г. по т.д. № 67/2015 г. на ОС Монтана са отхвърлени предявените иски по чл. 647 ТЗ и чл. 135 ЗЗД; **11)** това решение е било отменено с влязло в сила решение от 16.04.2020 г. по т.д. № 3891/2018 г. на САС в частта относно иска по чл. 647, ал. 1, т. 6 ТЗ, който е уважен и апортната вноска е обявена за недействителна спрямо кредиторите на несъстоятелността на „Мир 8“ АД /в несъстоятелност/, а в частта относно евентуалния иск по чл. 135 ЗЗД решението е обезсилено; **12)** междувременно дружеството „Мир БГ“ АД се разпоредило с апортираните недвижими имоти, като е апортирало част от същите в капитала на други дъщерни дружества **при тяхното учредяване**, а именно – в полза на **„Мир Експорт“ ЕООД**, регистрирано на **12.05.2009 г.**, е апортиран поземлен имот с идентификатор 48489.5.326 с построените в него сгради, който апорт е вписан в имотния регистър на 14.12.2010 г.; в полза на **„Мир – Ж“ ЕООД**, регистрирано на **17.06.2009 г.**, е апортиран поземлен имот с идентификатор 48489.5.327 и построената в него производствена сграда, който апорт е вписан в имотния регистър на 13.12.2010 г.; в полза на **„Мир – П“ ЕООД**, регистрирано на

7.05.2009 г., е апортиран поземлен имот с идентификатор 48489.5.324 и построените в него сгради, който апорт е вписан в имотния регистър на 9.12.2010 г.; в полза на **„Мир – БРВ“ ЕООД**, регистрирано на **14.05.2009 г.**, е апортиран поземлен имот с идентификатор 48489.5.325 и построените в него сгради, който апорт е вписан в имотния регистър на 13.12.2010 г.; в полза на **„Фургони“ ЕООД**, регистрирано на **11.02.2009 г.**, е апортиран поземлен имот с идентификатор 48489.3.2 и построените в него сгради, който апорт е вписан в имотния регистър на 12.03.2009 г.; **13)** с искова молба от 12.11.2020 г., вписана на 1.02.2022 г., по която е образувано т.д. № 243/2020 г. на МОС, синдикът на „Мир 8“ АД /в несъстоятелност/ е предявил срещу „Мир БГ“ АД, „Мир Експорт“ ЕООД, „Мир – Ж“ ЕООД, „Мир – П“ ЕООД, „Мир – БРВ“ ЕООД и „Фургони“ ЕООД иск по чл. 649, ал. 2 ТЗ /с посочена правна квалификация – по чл. 108 ЗС/, с който се иска „Мир 8“ АД да бъде признат за собственик на процесните имоти и ответниците да бъдат осъдени да предадат владението им; **14)** с нотариален акт № 124/8.06.2022 г., том IV, рег. № 5131, нот. д. № 360/2022 г. на нотариус В. Т. „Мир – БРВ“ ЕООД е продал на „Т. М“ ООД апортирания поземлен имот с идентификатор 48489.5.325 и построените в него сгради; **15)** с протокол от 13.01.2022 г. по т.д. № 243/2020 г. на МОС е била одобрена съдебна спогодба, сключена между ищеца „Мир 8“ АД /в несъстоятелност/ и ответниците „Мир БГ“ АД, „Мир – Ж“ ЕООД, „Мир – П“ ЕООД, „Мир – БРВ“ ЕООД и „Фургони“ ЕООД; **16)** със съдебната спогодба е прието за установено, че „Мир 8“ АД е собственик на описаните апортирани имоти в „Мир – Ж“ ЕООД, „Мир – П“ ЕООД и „Фургони“ ЕООД, които дружества се задължават да предадат владението им на „Мир 8“ АД в 1-седмичен срок от одобряване на спогодбата; **17)** със същата спогодба е постигнато съгласие ответникът „Мир – БРВ“ ЕООД да запази собствеността на апортирания поземлен имот с идентификатор 48489.5.325 и построените в него сгради; **18)** след одобряване на спогодбата съдебното производство е било прекратено спрямо участващите в нея ответници, като е продължило само спрямо неучастващия ответник „Мир Експорт“ ЕООД, спрямо когото искът /квалифициран по чл. 108 ЗС/ е бил уважен с решение от 27.05.2022 г. по т.д. № 243/2020 г. на МОС, влязло в сила на 25.07.2022 г.; **19)** с акт за установяване на задължение по декларация № 1850/9.07.2021 г. са били установени спрямо „Мир – П“ ЕООД публични задължения към община Монтана за данък недвижими имоти и ТБО за периода 2016 – 2020 г. в общ размер на 8 742,02 лв. и лихви за забава в размер на 2 147,69 лв. към 9.07.2021 г.; **20)** с акт за установяване на задължение по декларация № 1795/23.06.2021 г. са били установени спрямо „Мир – Ж“ ЕООД публични задължения към община Монтана за данък недвижими имоти и ТБО за периода 2016 – 2020 г. в общ размер на 79 447,67 лв. и лихви за забава в размер на 21 486,84 лв. към 23.06.2021 г.; **21)** с акт за установяване на задължение по декларация № 1852/9.07.2021 г. са били установени спрямо „Фургони“ ЕООД публични задължения към община Монтана за данък недвижими имоти и ТБО за 2020 г. в общ размер на 2 489,35 лв. и лихви за забава в размер на 223,51 лв. към 9.07.2021 г.; **22)** с акт за установяване на задължение по декларация № 1849/9.07.2021 г. са били установени спрямо „Мир – БРВ“ ЕООД публични задължения към община Монтана за данък недвижими имоти и ТБО за периода 2016 – 2020 г. в общ размер на 9 205,78 лв. и лихви за забава в размер на 2 521,62 лв. към 9.07.2021 г., като видно от

поставения щемпел върху този акт, образуваното изп. производство по него е било прекратено на осн. чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК на 23.11.2021 г., т.е. по искане на вискателя.

При горните факти е спорно дали са налице предпоставките за обявяване за недействителна спрямо ищеца на съдебната спогодба от 13.01.2022 г. по т.д. № 243/2020 г. на МОС. По този въпрос въззивният съд намира следното:

2. Предмет на делото е конститутивен иск по чл. 216 ДОПК, която разпоредба предвижда, че по иск на съответния публичен вискател или публичен изпълнител могат да бъдат обявени за недействителни по отношение на държавата, съответно на общините, действията и сделките по ал. 1, извършени след датата на деклариране или на установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения. Отделно се предвижда и, че за защита на публични вземания може да се води и общия отменителен иск по чл. 135 ЗЗД – ал. 2 на чл. 216 ДОПК.

Подобно на отменителните иски в производство по несъстоятелност, така и всички уредени чл. 216, ал. 1 ДОПК хипотези представляват конкретизация и доразвитие на общия отменителен иск по чл. 135 ЗЗД. Дори и без такава конкретизация всички описани в чл. 216, ал. 1 ДОПК правни действия могат да бъдат атакувани по реда на чл. 135 ЗЗД. Целта на конкретизацията по чл. 216, ал. 1 ДОПК е да улесни атакуването на увреждащите кредиторите действия при открито производство по несъстоятелност спрямо длъжника. Улесняването е извършено чрез игнориране на субективното отношение на участниците по атакуваната сделка /с изключение на хипотезата на чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК//, но не за всички възможни правни действия на длъжника, а само за тези, които по вид и период на извършване са конкретно описани в чл. 216, ал. 1 ДОПК. Непопадащите в тези хипотези сделки могат да бъдат отменени само при наличие на общите предпоставки на чл. 135 ЗЗД – арг. и от ал. 3 на чл. 216 ДОПК. Поради това достиженията на съдебната практика при прилагането на чл. 135 ЗЗД са съответно приложими и в хипотезите на чл. 216, ал. 1 ДОПК.

Част от тези достижения е и възприетото тълкуване в съдебната практика в продължение на повече от половин век, че чрез иск по чл. 135 ЗЗД може да се атакува и увреждащо кредитора **съдебно решение**, постановено в симулиран процес между длъжника и трето лице, като своеобразно процесуално доразвитие на *actio Pauliana*^[1]. Приема се, че ако процесът е бил симулиран, то и атакуваното решение представлява облечена във форма на съдебно решение сделка на длъжника с трето лице, в който случай на общо основание решението може да бъде атакувано по реда на чл. 135 ЗЗД. На още по-голямо основание предмет на отменителен иск може да бъде и съдебна спогодба – същата има действието на съдебно решение, а освен това представлява договор между страните, т.е. при нея няма съмнение, че е резултат от споразумяване на страните относно изхода по спора, макар и финално одобрено от съда. Този договор се подчинява на общия правен режим на договорите по ЗЗД, като може да бъде нищожен, унищожаем, развален или относително недействителен^[2]. Както и за всяка друга сделка обаче, така и за съдебната спогодба важи правилото, че тя може да бъде успешно атакувана по реда на чл. 135 ЗЗД, само ако е

породила валидно правно действие /т.е. не е нищожна/, което не е отпаднало по друга причина /унищожаване, разваляне и др./. Ако сделката е нищожна или действието ѝ е отпаднало с обратна сила, то това води до неоснователност на иска по чл. 135 ЗЗД. Същите принципни положения важат и за специалните отменителни иски по чл. 216 ДОПК.

3. В настоящия случай ищецът претендира обявяване на относителната недействителност на процесната съдебната спогодба от 13.01.2022 г. по т.д. № 243/2020 г. на ОС – Монтана. Легитимацията на ищеца по чл. 216, ал. 2 ДОПК произтича от качеството му на кредитор на публичните вземания за местни данъци и такси, установени с представените с акт за установяване на задължение по декларация № 1795/23.06.2021 г. /спрямо ответника „Мир – Ж“ ЕООД/, акт за установяване на задължение по декларация № 1850/9.07.2021 г. /спрямо ответника „Мир – П“ ЕООД/ и акт за установяване на задължение по декларация № 1852/9.07.2021 г. /спрямо ответника „Фургони“ ЕООД/. Не е спорно, че актовете са били връчени на посочените дружества и не са обжалвани. Доколкото спогодбата е сключена и завършена като фактически състав след датите на издаване и влизане в сила на посочените актове за установяване на задълженията по ЗМДТ, то са спазени темпоралните рамки по чл. 216, ал. 1 ДОПК.

Ищецът се позовава на две от уредените в чл. 216, ал. 1 ДОПК основания: **1)** в исквата молба е изтъкнал основанието по чл. 216, ал. 1, т. 4 – сделки или действия с намерение да се увредят публичните взискатели, и **2)** в допълнителната исква молба е изтъкнал при условията на евентуалност и основанието по чл. 216, ал. 1, т. 1 ДОПК – безвъзмездни сделки с имуществени права на длъжника.

Същевременно, част от изтъкнатите от ищеца обстоятелства са относими към валидността на процесната съдебна спогодба, т.е. априори изключват обявяване на относителна недействителност, доколкото тя изисква валиден акт. По-конкретно това касае всички доводи, с които се оспорва съществуването на съдебно признатото право по чл. 108 ЗС в полза на „Мир 8“ АД с настоящата съдебна спогодба, поради това, че: **1)** решението по чл. 647 ТЗ касае само апорта, направен от „Мир 8“ АД в капитала на „Мир БГ“ АД, вписан в ТР на 21.03.2007 г., но няма действие спрямо последващите апортни вноски, които не са били предмет на този иск и са извършени **преди** предявяването му на 19.10.2010 г., извършени от „Мир БГ“ АД в полза на „Мир Експорт“ ЕООД, вписан в ТР на 12.05.2009 г., в полза на „Мир – Ж“ ЕООД, вписан в ТР на 17.06.2009 г., в полза на „Мир – П“ ЕООД, вписан в ТР на 7.05.2009 г., в полза на „Мир – БРВ“ ЕООД, вписан в ТР на 14.05.2009 г., и в полза на „Фургони“ ЕООД, вписан в ТР на 11.02.2009 г.; **2)** имотите са придобити по давност от същите дружества. Тук не е нужно да се подробно да се анализира решението по чл. 647 ТЗ през призмата на постановките на ТР № 2/9.07.2019 г. на ВКС – ОСГТК. Само следва да се посочи, че според тези постановки /мотивите към т. 3/: *„Обявената по този ред относителна недействителност е само в отношенията между кредитора и длъжника и между кредитора и лицето, с което длъжникът е договарял, а по отношение на всички останали лица, в това число в отношенията между длъжника и лицето, с което е договарял, действието на сделката се запазва и имуществото се счита собственост на*

приобретателя. Поради това приобретателят, с когото длъжникът е договарял, като титуляр на правото на собственост върху имуществото може да го прехвърли на трето лице, а последното на свой ред да извърши прехвърляне, като във всички случаи прехвърлянето ще се явява извършено от титуляр.“ Разяснено е и, че последващите разпоредителни действия със същия обект не се считат с автоматично отпаднало действие спрямо ищеца по уважения отменителен иск, а за да стане това следва да се предяви и уважи отделен отменителен иск спрямо тези последващи сделки, в които дела да се установи недобросъвестността на последващия приобретател или безвъзмездността на сделката.

По-същественото обаче е друго. Ако ревандикационната претенция, предмет на т.д. № 243/2020 г. на МОС, е неоснователна, то и сключената съдебна спогодба ще се окаже нищожна поради противоречие със закона /чл. 26, ал. 1 ЗЗД/. Такава е всяка съдебна спогодба, която признава право, което не е възникнало в правния мир. Пътят за защита срещу подобна съдебна спогодба е чрез иск за нищожност, който може да се предяви и от трето лице, което има интерес, като напр. кредитор /вж. мотивите към ТР № 7/13.01.2023 г. на ВКС – ОСГТК/. Нищожният правен акт не може да бъде обявен за относително недействителен, тъй като относителната недействителност предполага валиден и действащ правен акт. Следователно, ако процесната ревандикационна претенция е била неоснователна, то това ще доведе до нищожност на сключената съдебна спогодба, което пък ще обуслови неоснователността на настоящия предявен иск по чл. 216 ДОПК само на това основание. Ето защо тези изтъкнати доводи водят до противоположен правен резултат спрямо целения с настоящия иск по чл. 216 ДОПК. По тази причина, а и съдържателно, те нямат връзка с предпоставките за отменителните основания по чл. 216, ал. 1, т. 1 или 4 ДОПК. Не е предмет на настоящото дело иск за нищожност на спогодбата.

4. Както бе посочено по-горе, предмет на настоящото дело е иск по чл. 216 ДОПК, като ищецът се е позовава на две от уредените в чл. 216, ал. 1 ДОПК основания – по ал. 1, т. 4 и евентуално по т. 1.

Хипотезата на чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК визира сделки или действия **с намерение** да се увредят публичните взискатели. Намерението за уреждане не е равнозначно на знание за увреждане. Като субективна предпоставка знанието за увреждане е релевантно при иск по чл. 135, ал. 1 ЗЗД и то е налице тогава, когато длъжникът и лицето, с което е договарял, към момента на извършване на действието са знаели за наличието на вземане на кредитора към длъжника, чието удовлетворяване се застрашава или изключва чрез атакуваното действие на длъжника. Намерението за увреждане по чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК е равнозначно на субективното отношение при иск по чл. 135, **ал. 3** ЗЗД и включва освен знание за наличието на вземане на кредитора към длъжника, но и специална субективна цел – извършването на действието да е специално предназначено от страните по атакуваното действие с цел да увреди кредитора. Подобно намерение също следва да е налице към момента на извършване на действието. За знанието за увреждане при иск по чл. 135, ал. 1 ЗЗД е установена презумпция по чл. 135, ал. 2 ЗЗД, разширена в чл. 216, ал. 3, изр. 2 ДОПК. Подобна презумпция обаче липсва за намерението за уреждане по чл. 135, ал. 3 ЗЗД или чл. 216, ал. 1,

т. 4 ДОПК. При това положение изцяло в тежест на ищеца е да докаже наличието на тази субективна предпоставка при условията на пълно и главно доказване. В настоящия случай подобно доказване не е проведено, дори и чрез косвено доказване.

Ищецът се позовава на следните обстоятелства: 1) спогодбата е сключена след установяването на публичните задължения по процесните актове, 2) дружествата по съдебната спогодба са свързани лица, 3) със спогодбата е уговорено, че дружеството „Мир – БРВ“ ЕООД ще запази имотът, който е бил апортиран в него, а това било единственото дружество без непогасени публични задължения по ЗМДТ към ищцовата община. Според въззивния съд нито поотделно, нито в съвкупност посочените обстоятелства водят до еднозначен и категоричен извод за наличието на намерение за увреждане на ищеца от страните по процесната спогодба. Същите са крайно недостатъчни за създаване на сигурно убеждение в съда за наличието на подобно намерение. При същите факти не без основание може да се направи извод, че главната причина за сключване на спогодба с това съдържание не е било да се избегне удовлетворяването на ищеца като кредитор на публични задължения по ЗМДТ, а това да се запази имотът на дружеството „Мир – БРВ“ ЕООД, т.е. спогодбата е сключена с тази пряка цел, а не с намерение да се увреди настоящия ищец. От знанието за наличието на задълженията по процесните актове за установяване не следва пряк извод за наличието на специална увреждаща цел спрямо кредитора. Отделен е въпросът, че независимо от установената свързаност между „Мир 8“ АД и ответниците по т.д. № 243/2020 г. на МОС, то предвид обстоятелството, че „Мир 8“ АД е обявено в несъстоятелност и има назначен синдик, като органите на управление са с прекратени правомощия, то субективната предпоставка следва да се преценява спрямо представляващия синдик. Не се твърди и установява същият да е свързан с ответниците по т.д. № 243/2020 г., поради което не се установява същият да е знаел за издадените актове за установяване на задълженията по ЗМДТ. Още по-малко се установява синдикът да е влязъл в специален сговор с ответниците по заведеното от него дело, с единствена цел да се увреди настоящия ищец. Няма никакво съмнение, че пряката цел на синдика със завеждане на т.д. № 243/2020 г. е да попълни масата на несъстоятелността на „Мир 8“ АД с оглед нейното последващо осребряване, от което зависи и неговото възнаграждение. Освен, че не се установява знание у синдика за издадените актове за установяване на задълженията, то не се установява и знание за неоснователност на предявените от него искове по чл. 108 ЗС – напротив, предявяването на същите сочи на субективна убеденост, че те са предявени с основание. Следователно, липсва доказана субективна предпоставка по чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК – намерение за увреждане у страните по атакуваната спогодба спрямо настоящия ищец.

Що се отнася до евентуално поддържаното основание по чл. 216, ал. 1, т. 1 ДОПК, то същото не е налице. С процесната съдебна спогодба насрещните страни са направили взаимни отстъпки – част от имотите са дадени на ищеца, а един от имотите е запазен от един от ответниците. Това изключва безвъзмездния характер на спогодбата, поради което тя не попада в хипотезата на чл. 216, ал. 1, т. 1 ДОПК.

Ето защо искът е неоснователен.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд по отношение на предявения иск въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение – потвърдено.

При този изход на спора и на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК следва да се присъдят своевременно поисканите от ответника „Мир – БРВ“ ЕООД разноски за въззивното производство в размер на 16 000 лв. – за адвокатското възнаграждение по представения договор за правна защита и съдействие от 16.11.2023 г. и банково платежно нареждане от 16.11.2023 г. Неоснователно е възражението на ищеца за прекомерност на възнаграждението, доколкото при цена на иска в размер на 3 999 881 лв. минималният размер по чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза на 84 648,21 лв.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

[1] вж. Ж. Сталев, Преглед на практиката на Върховния съд по отменителния иск /чл. 135 ЗЗД/, сп. „Правна мисъл“, бр. 1/1969 г., както и Ж. Сталев, Защита на трети лица срещу силата на решението, сп. „Правна мисъл“, бр. 3/1969 г.

[2] така Ж. Сталев, БГПП, изд. 2020 г., стр. 492; ППВС № 16/18.11.1963 г.; ППВС № 7/28.11.1973 г., т. 8.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 28.06.2023 г. по търг. дело № 68/2022 г. на Окръжен съд – гр. Монтана.

ОСЪЖДА община Монтана с адрес – гр. Монтана, ул. „Извора“ № 1, **да заплати на „Мир – БРВ“ ЕООД** с ЕИК – 200713468, със седалище и адрес на управление – гр. София, ж.к. „Красно село“, ул. „Хубча“ № 8, ет. 7, ап. 27, **на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК сумата 16 000 лв.** – разноски за исковото производство пред САС.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Съобщението до ищеца да се връчи **само** чрез профила в ЕПЕП на адв. Ю. С., а до ответниците „Мир БГ“ АД, „Мир – Ж“ ЕООД, „Мир – П“ ЕООД, „Фургони“ ЕООД и „Мир – БРВ“ ЕООД – чрез профилите в ЕПЕП и/или ССЕВ на адв. К. Ш., а до ответника „Мир 8“ АД – чрез профилите в ЕПЕП и/или ССЕВ на синдика – адв. Д. С..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____